

Ett ord for dagen

~ i adventstiden

Ett ord for dagen

~ i adventstiden

Tone Cecilie Oliversen

Ett ord for dagen ~ i adventstiden

Forsidebilde: Tone Cecilie Oliversen

Tekster: Tone Cecilie Oliversen

Privat publikasjon, nov 2014

Bibeltekst: Bibel 2011 © Bibelselskapet.

Gjengitt med tillatelse

Du har tillatelse til, og oppfordres til, å kopiere enkeltstykker og dele dem med andre. Du kan også bruke stykkene på egen blogg el.l. Forutsetningen er at du ikke endrer på det skrevne ord og at du opplyser hvor teksten kommer fra. Postes det på nett er det fint om du linker til minst en av de to bloggene som er nevnt i forordet.

Guds fred!

Heftet du holder i hånden er et resultat av to ting, eget ønske om å dele Guds ord gjennom skrevne tekster og stadige kommentarer om jeg ikke snart skal gi ut noen bøker. Å arbeide fram en bok er et hardt og tidkrevende arbeid som mine helsemessige utfordringer setter en stopper for på dette tidspunkt. Men, i midten av oktober kom tanken om å gi ut et adventshefte med innlegg hentet fra bloggene *“Ett ord for dagen”* og *“med Gud i hverdagen”*. Å samle allerede skrevne innlegg, redigere dem og gi dem ut i privat regi har faktisk latt seg gjøre, selv om det var kort frist og ble et mye større arbeid enn ventet.

Heftet inneholder 30 små stykker. De fleste er publisert på bloggen/-e i løpet av de to-tre siste årene, men det er også noen få nyskrevne. Ønsket med heftet er det samme som med annet jeg skriver: At du skal utvikle en «tørst» etter mer av Gud, etter å komme nærmere ham og å bli bedre kjent med ham. Jeg ønsker at de som sitter i mørket skal se et lys og at håpet om en bedre morgendag tennes i deres hjerte. Jeg ønsker at mennesker skal erfare at de er elsket til tross for alle sine feil, fall og tilkortkommenhet. Jeg ønsker at vi skal utfordres til å leve enda mer overgitt Guds vilje og enda mer helhjerta og radikalt for Jesus. Derfor skriver jeg, ikke for at jeg skal bli gjort kjent, men for at Gud skal bli gjort kjent og bragt den ære og pris han fortjener.

Vi er alle i forskjellige tider i livet og dette må du huske når du leser. For de som trenger ord til trøst og oppmuntring kan enkelte stykker virke harde og også skape følelse av fordømmelse, men disse er ikke for deg og du skal du bare “hoppe over” dem. Noen av oss trenger ord som ransaker hjertene og oppfordrer oss til å leve mer overgitt Gud og i enda større grad for andre mennesker, la oss ikke bare lese og fortsette i “samme tralt”, men la Gud få berøre våre hjerter og drive oss til handling.

Gud velsigne dere alle!

Vennesla, november 2014
Cecilie

Innhold:

Forord

Innholdsfortegnelse

Adventsdikt

Å forberede veien

Å vente på Herrens komme

Forberedelsestiden er nå

Jesaja sin samtid og nå

Vis omsorg

En god uperfekt advent til deg

Å ha et klart blikk

Vil Jesus finne troen?

Sannheten setter oss på valg

Når livet kjønes ut som en vond drøm

Befrieren er her nå

Ser du Gud i livet ditt?

Frynsete i kantene

Hjerteknusende opplevelser

Det var kjærlighet

Hvilke venner har og velger du?

Fortsett med håp om gjennombrudd

Veldig bra, men likevel helt feil

Det er ikke tilfeldig

Lydighet selv når det koster

Du er viktig for Herren

Herlighet svøpt i svakhet

De andre er som deg og meg

Har du malt på julebildet?

Tvilens taushet

Å vente på løftets oppfyllelse

Menneskene trenger noen større enn seg selv

Himmelen inntar jord

Du grønne glitrende tre

Du er velkommen

Med håp og forventning går vi inn i en tid,
der hus og hjem skal settes i stand.
Et blankpusset ytre er kjekt å ha,
Men la oss ikke glemme vårt hjertes stand.

Kom Herre Jesus, kom,
kom og lys opp i mitt hjerte.
Vis meg hva som må gå og hva som kan bli,
la ditt lys stråle fram i hjerte og liv.

Den gang du kom som et lite barn,
var det mange som ikke var klar.
Hjelp meg å alltid være beredt
og med håp og forventning se fram.

Å forberede veien

Han skal gå i forveien for Herren med samme ånd og kraft som Elia, for å vende fedrenes hjerter til barna og gi ulydige det sinn som rettferdige har, for å gjøre i stand for Herren et vel forberedt folk.
(Luk. 1:17)

Da Sakarja hadde englebesøk fikk han blant annet høre at den etterlengtede sønnen han og Elisabeth skulle få, skulle være stor i Herrens øyne. Døperen Johannes hadde som oppgave å forberede folket på Jesu komme og budskap, han var en “veirydder for Herren”. Den samme funksjon skal advent ha for oss som tror, det er en tid som skal være med på å rydde vei for Herren i våre hjerter og liv. Akkurat som vi ønsker å ha alt det praktiske, huslige og pakkemessige klart til julaften, burde vi også være opptatte av å være åndelig forberedte når vi går inn i julehøytiden.

For det første bør vi ta oss tid til å tenke over det faktum at vi trenger en frelser. Har vi ikke den delen på plass, mister julens budskap mye av sitt innhold. Takknemligheten over å feire frelserens komme vil heller ikke være så dyp og gledesfylt som den burde være.

For det andre må vi rydde plass til å ha tid med Gud i hans ord og også rom for ettertanke og refleksjon. Akkurat som vi vasker og styrer i hjemmene våres, burde vi ta tid til å rense opp i hjerter og tanker slik at det er rom for frelseren.

For det tredje så burde vi være flinke til å lese og snakke om Guds ord, spesielt for de av oss som har omsorg for barn og/eller barnebarn er dette et viktig punkt. Hvis ikke barna ser at vi holder Guds ord opp som viktig, hvordan skal de da utvikle en “hunger etter Herrens ord”? Vi må skape en forventning i barna som er Jesus-sentrert og ikke bare gave-sentrert. Er vi selv brennende for Jesus og har han som sentrun i forberedelsene, vil det skape inntrykk som sitter i hos de små i mange år fremover.

Å vente på Herrens komme

Advent kommer fra det latinske ordet “adventus” som betyr “komme”. Ordet sikter til Herrens komme og advent er dermed både en ventetid og en forberedelsestid for julehøytiden. Tidligere var advent preget av måtehold, mens det i dag er årets største forbrukstid. Advent har gått fra å være en vanlig fastetid innen mange kirker til å bli en tid fylt med storshopping og fråtsing uten like. Bare tenkt på all handlingen som vil være, vi må til og med holde søndagsåpent for at folk skal få handlet alt de tror de må ha. Julebordene, som for enkelte kommer på rekke og rad, svømmer over av den ene godsaken etter den andre og mange unner seg ikke bare litt, men ganske så mye ekstra. Vi har et styr uten like for å rekke ett lass av arrangementer, gjøre egne forberedelser og alt annet vi føler må til. Forberedelsene er flyttet fra det indre, fra å rense hjerte og liv og rette blikket på Jesus, til å polere fram et blankt og fint ytre og å mette egne selviske behov. Tragisk, eller hva?

Da Jesus kom var det mange som ventet ivrig på en frelser. Få av disse var klare for å ta imot ham da de var mer opptatt av det ytre enn det indre. De var mer opptatt av fysisk frihet fra okkupasjonsmakten enn hjertets og åndens frihet fra undertrykkelse. Denne julen vil også være slik. Mange vil være opptatt av alt det ytre mens de overser det viktigste, hjertet sitt. Men det er viktigere at vi i hjertet er forberedt på å ta imot Jesus, enn at vi har alt det ytre på stell.

Selv om det er frelserens første komme vi skal feire, er det også en påminnelse til oss om at han skal komme igjen. De som er forberedte og har olje på lampa vil si “Kom Herre Jesus, kom”. De vil slippe Jesus til i livene sine og også få del i den herlighet, fred og hellighet Jesus kom med. Andre vil gå glipp av både denne julens midtpunkt, og også Jesu annet komme, fordi de sier “vi har ikke rom og tid, så du får gå videre.”

Er du klar til å møte Frelseren eller er du mest opptatt av å få all stæsjen på plass?

Forberedelsestiden er nå

En røst roper: Rydd Herrens vei i ørkenen, jevn ut en vei i ødemarken for vår Gud! (Jes. 40:3)

Jeg vet enkelte lager lister over alt mulig de skal gjøre, slik er ikke jeg. Selv om jeg ikke har en skrevet liste over hva jeg skal gjøre framover, så har jeg likevel brukt krefter og tid på å finne ut av det.

“Har lyst til”-listen er lang, “burde gjøre”-listen endel kortere og den siste, “kan klare”-listen, er kortest. Det er mye jeg kunne tenkt meg å gjøre, både alene og sammen med guttene, men når jeg er tappet for krefter er selv slike koselige aktiviteter for mye og da er det ikke verdt det. Derfor har jeg plukket ut noen få ting jeg skal krefter og tid til å gjøre sammen med guttene, resten må bare være.

Det viktigst for meg er at vi har tid og mulighet til å snakke mye og å gjøre noen få ting sammen. Snakke om advent og jul og så knytte tråder til hvordan vi kan leve ut dette budskapet i hverdagen. Det å muliggjøre praktisk tro er for meg viktigere enn glitter og stas. Å gjøre noen få ting som skaper “oss-følelsen” er viktigere enn å farte rundt på alt mulig av aktiviteter som stresser og sliter oss ut.

Å leve med en kropp som er så begrenset som min er, hjelper meg faktisk å holde fokus på hva som er viktigst. Viktigere enn 7 sorter er det å snakke om å gi. Viktigere enn skinnende rent hus er det å lage gaver sammen. Viktigere enn meterlange ønskelister er tiden vi bruker på å finne ut hvem vi skal hjelpe i år. Kroppen tillater meg ikke å gjøre så veldig mye og nettopp det hjelper meg å bli bevart i avhengigheten til Gud og også å rydde rom og tid for ham i hverdagen.

Å klargjøre hus, pakker og kaker er ikke galt i seg selv, noe det å glede seg over aktiviteter og å ha mange planer heller ikke er, så lenge vi ikke lar disse praktiske og synlige tingene bli det viktigste. Viktigere enn disse tingene er den forberedelsen som skjer i hjertene og det fellesskap vi deler med Gud og hverandre.

Velger vi å gjøre mange ting i adventstiden så legger vi endel steiner i veien for vårt hjerteforhold med Gud. Vi gjør det vanskeligere for oss selv å kunne sette oss ned og bruke tid med Gud og la han få skinne sitt lys inn i våre hjerter å hjelpe oss å forberede dette. Ingen av oss vet hvor mange dager vi har igjen her på jord. Derfor burde det være viktigere for oss å vite at våre hjerter er klare for å møte vår Herre og frelser enn at våre hjem alltid er skinnende rene. Nå, i dag, er alltid den rette tid for å forberede sitt hjerte, aldri i morgen (for vi vet ikke om morgendagen kommer).

“Bevar ditt hjerte fremfor alt du bevarer” står det i ordspråkene, og det gjelder også nå i hva som for mange er den travleste tiden av året. Ikke bli så opptatt av de ytre og synlige tingene at du glemmer det viktigste, å bruke tid med Gud og å være i hans nærhet.

Jesaja sin samtid og nå

For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herreveldet er lagt på hans skulder. Han har fått navnet Underfull rådgiver, Veldig Gud, Evig far, Fredsfyrste. (Jes. 9:6)

Noen av de mest kjente profetiene om Jesus finner vi hos profeten Jesaja, blant annet «Immanuels-profetien» som er over. Jesaja var en mann med høy stilling som var godt kjent, han var muligens i familie med kongen, men dette er litt usikkert. Han hadde i alle fall så høy posisjon at han gikk bortimot fritt inn og ut hos både konge og prester.

Jesaja levde på en tid som minner mye om vår. Menneskene snakket høyt og pent om Gud, men deres hjerter var langt borte fra ham. De hadde mistet respekten for Gud og de hadde liten eller ingen forståelse for at han var hellig, opphøyet og den rettmessige eier og herre av hele universet og alt i det. Menneskene da ville ha alle velsignelsene og rettighetene, men de ville ikke ha plikter og formaninger. De ville bestemme selv og være sine egne herrer. Er det ikke slik i dag også?

Nettopp disse tingene får Jesaja i oppdrag av Gud å fortelle til lederskap og folk. Vi kan dele hans budskap inn i tre hoveddeler:

1. Fortelle om folkets virkelige tilstand, at de hadde harde hjerter som var vendt bort fra Gud og manglet gudsfrykt.
2. Fortelle at hvis de ikke vil omvende seg og helhjertet vende tilbake til å følge Herren, vil det komme harde tider.
3. Gud vil nåde, barmhjertighet og gjenopprettelse, derfor vil det etter den harde tiden komme en tid av fornyelse og gjenopprettelse.

Gud vil ikke straffe folket, verken da eller nå, men forsetter de å følge egne veier, lyster og hjerter, vil Gud måtte gripe inn. Ikke fordi han ønsker å straffe, men fordi han er hellig og må avsi en rettfærdig dom. Frafall vil alltid føre konsekvenser med seg. Når disse tingene må komme, så er Guds ønske og håp at menneskene skal «våkne og ta til fornuft», at de vil vende tilbake til ham og søke tilgivelse og nåde. Akkurat som på Jesaja sin tid, er Gud Herren også i dag rede til å tilgi, men kun hvis omvendelsen er helhjerta og med ekte anger.

Vis omsorg

Han skal dømme fattige rettferdig, i rettferd skal han skifte rett for de hjelpeløse i landet. Rettferd skal være beltet om livet og troskap beltet om hoftene hans. (Jes. 11:4a, 5)

Jesus trengte ikke å komme til jorden men gjorde det fordi han elsker oss. Guds kjærlighet til oss er så stor at han aktivt handlet for å på skape en mulighet til å være sammen med oss. Tenk om dette ikke hadde skjedd? Tenk om Gud hadde ment at siden vi ikke klarte å følge hans bud kunne vi bare ha det så godt...

Det er slik vi tidvis oppfører oss mot andre mennesker. Hvis de er bare litt skyld i egne problemer og vanskeligheter og dermed ikke klarer godt nok, etter vårt syn og oppfatning, kan de bare ha det så bra (ehh... dårlig). Vi setter oss som dommere over andres liv og lar være å involvere oss i deres tunge tider, problemer og smerter fordi vi ikke er enige i alt de har gjort og sagt. Vi fraskriver oss ansvaret for at andre skal ha det godt utfra hva som i bunn og grunn er selvrettferdighet og et ovenfra-og ned syn på andre mennesker. Tenk om Gud også hadde tenkt og handlet slik? Da hadde det virkelig vært ille ute med oss alle.

Gud elsker oss så høyt at han aktivt handlet for å gi oss mulighet til å leve i fellesskap med ham, han så vår nød og han gjorde noe med det. Slik er vi også kalt til å ha åpne hjerter og til å strekke ut våre hender når vi ser andres nød.

Vi skal gjennom levd liv gi omsorg og kjærlighet til andre mennesker, og det trenger ikke å være så mye som skal til. Gå på besøk noen minutter, ta en telefon, send et kort eller en liten gave, gi en klem, ha tid til å lytte, gi litt praktisk hjelp eller annet. Det er ikke sånn at det må være stort og flott for å bety noe (selv om enkelte ser ut til å tro det). Ofte taler de små og enkle tingene større volum enn de store og flotte tingene, f.eks. kan en klem og en halvtimes åpne ører bety mye mer enn den flotteste bukett. Vis omsorg, det gjør godt for både deg som gir og for den som mottar!

En god uperfekt advent til deg

Tiden vi er inne i og dagene som alt bygger seg opp mot, er for mange gode dager og tider, men ikke for alle. Hva gjør vi når vi føler vi «sklir ut» og ikke har balansen? Min oppfordring til oss i dag er å holde fast i Ham som bærer hele verden og også, å hjelpe andre.

Alle har vi opplevd å gå på usikkert underlag for så å skli og miste balansen. Tanken «Å nei! Nå går det galt» flyr gjennom hodet mens vi prøver å gjenvinne balansen der vi seiler nedover det isete underlaget i uelegant andedans. Det går også an å miste balansen uten å være på ustødig underlag og dette er kanskje enda verre? Når vi opplever at tanker og hjerte ikke finner en god og rolig balanse, men strever med frustrasjon, håpløshet, angst og annet. Vi merker underlaget forsvinne bort og vi kaver for å prøve å holde balansen. Noen ganger finner vi noe å gripe tak i som hjelper oss raskt på beina igjen, som en god venns omsorg og råd, som et ord fra Herren eller annet. Men det er tider der vi ikke har dette å klynge oss til og faller. Problemene tårner seg opp og vi finner verken styrke til å reise oss eller balanse til å holde oss på beina.

Det er vondt. Og slik ei tid er det mange opplever nå. Det er mennesker som ser med tristhet og mørke på dagene vi går inn i, de er fulle av uro, mindreverdighetsfølelse, utenforskap og andre lignende følelser. Noen har mistet en av sine kjære i løpet av året som gikk og gruer seg for første høytid uten denne, for andre er tapet skjedd for år tilbake, men sorgen, savnet og alt det såre kommer likevel tilbake. Andre har neste ikke til mat og må høre på andres kjøpeplaner og aktivitetsplaner. Noen vet at denne jula skal jeg være uten mine, det var den andre forelderen sin tur. For ikke å glemme de som gruer seg pga ugreie familieforhold, foreldre/families alkohol- og rusmisbruk og annet. Det er kanskje ei god tid for mange, men ikke for alle.

Vi som sliter med kroniske sykdommer har også våre egne kamper å kjempe. F.eks. å ikke kunne delta som vi ønsker, begrenset kjøpekraft, smerter som overskygger forventningen og mye annet. Det er ei tid med blandede følelser for mange av oss. Men hva skal vi gjøre da? Vi kan ikke bare la tristhet og motløshet sige inn og ta over, kan vi? I Salme 94: 17-19 er det noen nydelige vers som er til trøst for meg i slike tider: *“Hvis ikke Herren var min hjelper, bodde jeg snart i stillhetens land. Om jeg må si: «Foten min er ustø», så holder din godhet meg oppe, Herre. Når mitt indre er fullt av urolige tanker, har min sjel glede av din trøst.”*

Vi glemmer ofte at den tid vi går i møte er for å feire at den perfekte kom ned til oss skadeskutte sjeler for å skinne sitt lys i vårt mørke. Jesus kom fordi vi ikke klarer, fordi vi ikke er perfekte, fordi vi har smerter og sorg, fordi han vil hjelpe oss. Jesus kom fordi han elsker og Guds ønske er fellesskap med oss. Den tiden er det vi er inne i og i møte. Vi må ikke la stress, mas og oppgaver ta over for den viktige hjertegranskningen, forventningen og fellesskapet. Vi må ikke la kjøpekallas ta over for det å gi og hjelpe de som trenger det mest. Vi ikke glemme at for de fleste er tid mer betydningsfullt enn penger. Derfor er oppfordringen til meg og deg.

* Husk at Gud ikke trekker seg bort fra våre vonde tanker og men kommer nær med omsorg og hjelp.

* Husk at viktigere enn dine penger og gaver er din tid og omsorg.

* Husk viktigheten av å hjelpe og gi til dem som trenger det og ikke bare dem som forventer det.

* Viktigere enn å vise din omsorg med håndfaste gaver, er det å vise Guds hjertelag og kjærighet overfor andre.

Det er ikke så farlig om vi ikke får alt til slik vi ønsker, så lenge hva vi gjør er viktig og hjertenært.

Med ønske om en god og uperfekt adventstid til deg og dine kjære.

Å ha et klart blikk

*Gud, skap i meg et rent hjerte, gi meg en ny og stødig ånd!
(Sal. 51:12)*

Det er noen måneder siden jeg syntes ting begynte å bli litt fort tåkete. De siste ukene har gjort det klart for meg at jeg trenger et fornyet syn på ting og tang, på mennesker og alt annet. Ja, det er visst ikke synet mitt i seg selv som er blitt dårligere, men glassene i brillene som er litt slitte og klare for utskiftning. Så en eller annen gang i fremtiden, må jeg fornye utsynet og få et klarere blikk på det meste.

Jeg gikk og tenkte på at det er kanskje ikke bare utsynet mitt sånn rent fysisk som trenger litt fornyet hjelp, kanskje trenger også tankene og hjertet mitt også en liten justering? Litt opprenskning og utskiftning så jeg også her får et klarere blikk.

Kanskje har jeg noen forutinntatte meninger og feile oppfatninger om mennesker og ting som ikke helt stemmer? Ting jeg trenger å få rensket opp i slik at jeg bedre ser alt det gode. Tenk på alt det som ligger klart til å vokse, alt det nydelige i mennesker, omgivelser og verden som mitt grums hindrer meg fra å se tydelig.

Tenk om jeg har meninger og oppfatninger om Gud som ikke stemmer med den han egentlig er? Kanskje har jeg ønsker og formeninger om hvordan han burde gjøre ting som faktisk hindrer meg i fra å se alt han gjør både i og gjennom mitt liv, og det bare fordi han ikke gjør det på min måte. Kanskje trenger jeg ikke bare en fornyelse av synet men også av sinnet og hjertet mitt?

Nå i denne tid er det lett for at det ytre og synlige får stor oppmerksomhet og tid, men la oss ikke glemme at vi også har et indre som trenger oppmerksomhet, litt vask og stell for å kunne ta seg godt ut. La oss være klare i både hjerte og hjem til å feire høytiden som ligger foran oss (Les gjerne Ef. 1: 17-19).

Vil Jesus finne troen?

*Men når Menneskesønnen kommer, vil han da finne troen på jorden?
(Luk. 18:8b)*

Vi er inne i advent som er en forberedelses- og ventetid på julehøytiden. Tidligere var måtehold, indre renselse og hjertets tilstand i sentrum, i dag er det det ytre med stæsj, gaver og massevis av mat og godsaker som fyller tanker og handlinger.

Mange godtar å vente på det lille barn som en gang ble født og lagt i en krybbe da dette ikke utfordrer verken livet eller selvet i særlig grad. Vi er vokst opp med det hele og det er mer som et glansbilde og en årlig tradisjon. Til og med for mennesker som elsker Jesus og har vært Kristi etterfølgere i mange år, er julen en tid hvor de lett faller inn i det spor hvor tradisjoner, meg og mine tar hovedfokus. Det er dessverre fort gjort at “de andre” får mindre plass i våre tanker, bønner, liv og aktiviteter enn de skulle hatt.

Julen er et uttrykk for den høyeste type kjærlighet. Jesus gav avkall på alt sitt og kom frivillig til jorden for å bli vår frelser og forløser. Gud Fader sendte Jesus for å bli til soning for våre synder fordi han elsker oss med en evig og brennende kjærlighet. Julen er markeringen av at vi fikk tidenes gave fra himmelen og jordens skaper.

Tradisjonelt sett er advent en vente- og forberedelsestid til å feire Jesu første komme, hans fødsel. Men vi må ikke stoppe der. Vi venter fortsatt på at Jesus skal komme, ikke som en liten baby, men som en herlig og mektig majestet for å hente alle sine hjem.

Da Jesus ble født var det få som tok imot ham og det var flere grunner til dette. Bl.a. var det en tid der det religiøse stod sterkt og de rette handlinger, og ikke hjertet, var viktigst. Det var et samfunn med fokus på velstand og at jeg hadde det godt. Og kanskje viktigst, at Jesus kom som en baby stemte ikke med folkets oppfatning av hvordan det skulle være, derfor tok de heller ikke imot den frelser og befrier de ventet på.

Endel har også i dag falt i søvn når det gjelder vandringen med Gud. De tok imot frelsen og de startet bra, men livet møtte dem med utfordringer, muligheter og prøvelser som gjorde at fokuset begynte å endres fra Gud og andre til selvet. De er blitt sentrum i egne liv og dette har ført dem bort fra det nære fellesskapet og den daglige vandringen med Gud. Det blir som med de 5 jomfruene som ikke hadde olje på lampa da brudgommen plutselig og uventet kom.

Jesus vil komme for annen gang og når han er her er det for sent å gjøre opp hjerte-regnskapet, det må gjøres nå. Daglig må vi forberede våre hjerter og ha vårt fokus på Jesus slik at vi den dagen han plutselig er her fortsatt har olje på lampa.

Vil Jesus finne en levende tro i deg hvis han kommer igjen i dag? Om ei uke? Om fem år?

Sannheten setter oss på valg

*Ransak dere selv om dere er i troen. Prøv dere selv!
(2. Kor. 13:5ab)*

Når vi endrer fokus så totalt som det har skjedd i vårt land de siste tiårene merkes det ikke bare på det materialistiske og personlige velværenivået, men også i vårt forhold til Gud og andre mennesker, ja til og med grunnleggende trekk i vår person påvirkes. Når fokuset rettes mot det ytre og opplevelsen av å føle lykke, glede og mening gjennom stæsj og flotte gaver, da er det mindre igjen til fellesskap både med Gud og mennesker. Viktigere enn en forberedelse av det ytre er en forberedelse av det indre. Er vi, i vårt hjerte, rede til å ta imot Jesus når han kommer tilbake for å hente sine?

Dette er en side ved advent som vi ofte overser fordi de fleste kun venter på det lille barn som skal legges i en krybbe. Dette er ganske ufarlig da det ikke utfordrer, men fokuserer på det koselige og gode. Selvsagt skal vi kjenne på glede, takknemlighet og gode følelser, men burde det ikke være noe mer også? Å vente på Herrens andre komme utfordrer derimot ganske mye da det krever at vi vurderer egne hjerter opp mot Guds ord. Har vi olje på lampa vår eller er vi gått tomme i jaget etter å være som andre, ha som andre og gjøre som andre?

Men det er så mye enklere, og det føles mye bedre ut, å vente på et lite uskyldig barn som skal puttes i en blankskurt krybbe i en nyoppusset og oppstæsja stall som lukter av aromadråper og røkelse. Dyrene som står omkring er nystriгла og de slipper aldri ut en promp eller bæsje fra baken. Jo, jeg overdriver, men hør tanken: Vi godtar denne romantiske og renskura fremstillingen av Jesu fødsel fordi den er lettere å svelge og fordi det klør bedre i øret. Vi godtar det fordi sannheten setter oss på valg.

Vi feirer jul til minne om Jesu fødsel, men den Jesus vi venter på i vår tid er ikke det lille barnet, men den Jesus som skal komme tilbake i herlighet og majestet for å hente sine. Er du klar? Har du olje på lampa? Er ditt hjerte forberedt og sier “Kom Herre Jesus, kom”?

Når livet kjennes ut som en vond drøm

Bare hos Gud er jeg stille, fra ham kommer min frelse (Sal. 62:2)

«Mamma» hører jeg med klagende og sår stemme, «kan du synge igjen?» Jeg svarer først nei og begrunner med at jeg har alt gjort det. Men så kommer tårene og «men jeg har en vond drøm igjen.» Vi snakker om hva det var og jeg sier, mens jeg holder gutten tett inntil meg, “du vet at du trenger ikke være redd? Det er ikke noe å være redd for”. Jeg synger den sangen jeg har sunget tusener av ganger før: «Jeg har en engel som følger meg» mens jeg stryker gutten over ryggen. Øynene glipper, han får et fredelig drag over ansiktet, pusten blir roligere og tårene forsvinner. Når jeg er ferdig sitter jeg bare og stryker han og ber inni meg. Han spør hva jeg gjør og jeg sier jeg ba til Jesus for han og også takket Jesus for at han alltid er med oss. Så ber jeg høyt for han også, at han må få ro i hjerte og tanker, at drømmene må være gode og at han våkner friskere i morgen. Det er ikke noe problem for han å finne roen og legge seg til å sove når jeg går ut denne gangen.

Livet er noen ganger som en vond drøm, man lengter etter å våkne men er dessverre allerede det. Som Guds fred fylte hjertet til gutten min da vi snakket om Guds godhet og tilstedeværelse, kan Jesus fylle det lengtende, sårede, sønderbrutte, fortvilte og brukne liv og hjerte som roper ut til ham om hjelp. “Jesus, kan du være nær, kan du holde meg tett, kan du synge meg til ro, la din styrke feie min svakhet bort, la din godhet fylle meg med visshet om at jeg er elsket, la din beskyttelse omslutte meg så jeg kjenner jeg er trygg, må din nåde ta meg videre og dypere”.

Jesus gav avkall på sitt eget og kom som et lite barn til jord. Ikke for vise seg fram, men for å vise oss hvem Far er. Den hellige Gud kom ned og tok bolig blant menneskene og kongenes kongen ble født i en stall. Hvorfor? Fordi han elsker oss så ubeskrivelig høyt og lengter etter å hver dag dele fellesskap med oss. Jesus kan og vil roe din sjel og ditt hjerte akkurat som han gjorde med min gutt midt i hans sykdom og redsel. Rop ut til ham, han er nær og han hører deg.

Befrieren er her nå

Herren skal igjen vise barmhjertighet mot oss og trå vår skyld under fot. Du skal kaste alle våre synder ned i havets dyp. (Mika 7:19)

Israelsfolket var under hardt press fra både ytre og interne fiender. De ytre var folk som ville ta deres land og rikdommer, de indre var dem selv som ville ha mer rikdom og suksess uten å følge Guds ord. Oftest er vi selv våre verste fiender og det uten at vi er klar over det. Det er vi selv som lar stolthet og overmot vokse fram og lar det føre oss bort fra Gud. Vi mente det ikke slik, men den lille gleden og stoltheten vi følte over å mestre, tok vi æren for selv i stede for å takke Gud for hjelp til å mestre, favør til lykkes og kraft til å seire.

Det er vi selv som tillater oss å tro at det er lykke og lette dager i å øke egen suksess og velstand, vi tror at mer og flottere vil gjøre innsiden gladere. Vi bedrar oss selv til å tro at det er omstendighetene som virkelig teller og gjemmer bort det viktigste, vårt hjertets tilstand. Når folket ikke aksepterte Guds ord og ledelse som sanne og gode, valgte de også å gå bort fra Gud. Dette førte dem inn i en tilstand og tid der riket ble lagt under fremmede makter og folket ble plyndret, ranet, myrdet og bortført. Det var mørke og harde tider.

Men Gud gav løftet om at han igjen skulle utfri folket, at han igjen ville føre dem hjem og reise dem opp. Det er løfter både for tiden etter Babylon, for tiden etter Jesu komme, etter hans sonoffer/korsfestelse/oppstandelse og det er løfter for evigheten. Israelsfolket opplevde etter 70 år i Babylon å mirakuløst bli ført tilbake til eget land. Da Jesus ble født, inntok himmelen jord, Gud selv ble menneske og steg ned. Da han tok alt vårt på seg og bar skammen, skylden og straffen, banet han vei inn til himmelen. Da han ble oppreist, var dødens makt brutt. Og det vil komme en dag der alt vil bli satt i rett stand igjen. Mens vi venter på den herlige dag når vi endelig er hjemme, kan vi hvile i tillit og tro til at Gud er med oss hver eneste dag og gjennom enhver omstendighet. Vi kan alltid komme framfor hans trone med frimodighet.

Er det ting som skiller deg fra Gud her og nå? Omvend deg og be om tilgivelse, Gud vil vise nåde, han vil igjen være barmhjertig, han vil kaste syndene på havets bunn.

Er det tider du har gått feil og kommet litt ut av kurs? Valgte du den lette veien fordi du trodde det ville være bedre enn å følge Guds råd og ledelse som virket så harde ut? Slutt å fordøm deg selv, slutt å lure på “hva hvis...” og “om bare...”. Omvend deg fra å ha gått egne veier, be om tilgivelse, Gud er rede til å tilgi, gjenopprette og lede deg på hans veier.

Nåden holder alltid og for hver dag og situasjon. Gud ønsker å være med, lede oss og hjelpe oss i hele vårt liv. Det er mye vi ikke klarer i egen kraft, vi trenger Guds nåde og hjelp. Tvil aldri på at nåden er stor og dyp nok, den overskygger alle feil og strekker seg dypt nok ned til å hjelpe deg opp av den mørkeste grav. Tvil aldri på at Gud elsker deg. Jesus gav frivillig avkall på herlighet og kom som en liten baby. Far gav sin egen sønn for deg, fordi han elsker deg så dypt og inderlig. Jesus kom som lys inn i en mørk verden for at du skulle kunne fylles med Guds kjærlighet, hjelpes videre av Kristi nåde og omslutes av hans barmhjertighet gjennom fellesskapet i Ånden. Jesus kom for deg, og hva han gjorde og hva han er, er mer enn nok. Strev ikke selv, Gud venter på deg og er mer enn villig til å hjelpe deg. Nåden i Kristus Jesus er stor nok for deg også! Din befrier er her, nå.

Ser du Gud i livet ditt?

I Israel var det mange som ventet på at en frelserkonge skulle komme og derfor skulle det vel vært slik at mange hjerter gledet seg da Jesus ble født? Men det var ikke bare slik. Det var noen som trodde de ordene de hørte og så at den lille guttebabyen var noe mer enn en vanlig gutt, disse få så Gud.

Simeon var en slik mann. Han hadde tidligere fått høre av Guds Ånd at han skulle få se Guds frelser før han døde og den dagen han holder Jesusbarnet i sine hender, ser han Gud. I den lille, kanskje sovende, kanskje gråtende, guttebabyen ser han Gud. Og han gleder seg og takker Gud for det store. Simeon hadde ett hjerte og en ånd som var åpen og sensitiv for Gud, han hørte Guds tiltale og han trodde både hva han hørte og så. Det som for mange var en urimelighet av de store, at en baby var deres frelser, var en storslått og majestetisk sannhet for Simeon. Han kjente Gud og han trodde Guds ord.

Han (Simeon) var rettskaffen og gudfryktig og ventet på Israels trøst... Nå kom han til tempelet, ledet av Ånden... tok Simeon barnet opp i armene sine. Han lovpriste Gud... (utdrag Luk. 2:25-28)

Vi kan gå glipp av hva Gud gjør i våre liv fordi våre forventninger ikke samsvarer med Guds tanker og planer. Vi forventer noe stort som popper opp i ett nu, mens Gud planter små frø som vokser seg større jo mer de vernes om og leves ut. Vi venter på skriften på veggen som sier om vi skal hjelpe eller ikke, mens Guds ord allerede sier «gjør godt mot dem du kan». Våre meninger og tanker om hvordan Gud burde og skulle gjøre ting kan faktisk hindre oss fra å se Gud og hans verk i våre liv.

Tenk på den gode klemmen du uventet fikk og det verset som passet forunderlig bra inn i den situasjonen du stod i. Eller den roen som plutselig fylte hjertet ditt midt i stormfullt vær. Ser du Gud? Ser du det store og majestetiske i disse små, enkle tingene? Ikke alt er som det ser ut til, det kan faktisk være mye større, mye mektigere og mye mer majestetisk enn du kan forestille deg. (Les gjerne Ef. 1:17-19)

Frynsete i kantene

Når jeg ser din himmel, et verk av dine fingre, månen og stjernene som du har satt der; hva er da et menneske- at du husker på det, et menneskebarn- at du tar deg av det? (Sal. 8:4-5)

De dagene jeg er veldig sliten og hodet og ordene stikker seg helt kan jeg sitte å grøsse over det stykket jeg skriver og som snart skal postes. Jeg er ikke fornøyd med hva jeg har skrevet, men har der og da ikke hode til å klare bedre. De innleggene er hva jeg i mitt stille sinn kaller frynsete i kantene, akkurat slik livet tidvis kan være. Ting går ikke helt på skinner og vi mestrer ikke hva vi skulle ønske, det ene med det andre er litt frynsete i kantene.

Vi vet godt at livet og omgivelsene våre aldri vil bli perfekte, men likevel er det dette mange strever etter. Det er trist at vi skal være så opptatt av det ytre når vi alle i bunn og grunn er uperfekte mennesker med både frynsete kanter og hull her og der. Og det er greit, helt sant, det er faktisk i orden. Vi prøver for hardt å oppnå det uoppnåelige og glemmer dermed det store i at Jesus kom inn i vårt mørke for å skinne sitt lys. Jesus kom fordi vi ikke er perfekte og fordi vi trenger hjelp. Jesus kom fordi både vi og verden rundt oss er frynsete og hullete.

Gud ønsker å ha et personlig forhold med den enkelte av oss og derfor tok Jesus på seg menneskeskikkelse og kom for å bli vår redning. Vi klarer det ikke, men Gud både ville og klarte det for oss. Jesus kom ikke inn i en ferdigstriglet verden der alt var på stell og perfekt, nei han kom inn i mørke, smerte, sorg, nedverdiggelse, avvisning og annet vondt. Den perfekte kom til oss i vårt mørke. Vår “uperfekthet” skremmer han ikke, det var jo derfor han kom. Ikke gjem deg bak strigla fasader, men vær ærlig. Ærlig med deg selv, andre mennesker og Gud. Gud trenger ikke at du er “flink og klarer selv”, han er der med deg uansett hvordan dagene dine er. Verset i Sal. 8 sier at Gud kommer menneskebarna i hu og tar seg av oss. Det var derfor Jesus kom til oss, for at vi skulle ha muligheten til å leve i fellesskap med Gud, ikke bare i himmelen, men også hver eneste dag her på jord. Du er ikke alene, Gud husker deg og er med deg.

Hjerteknusende opplevelser

– ja, også gjennom din egen sjel skal det gå et sverd. (Luk. 2:35a)

Simeon har akkurat gitt en fantastisk lovprisning til Herren og jeg ser for meg at han så trekker pusten dypt og med tårer i øynene forteller Maria hva som kommer til å skje. Hennes barn vil bringe mennesker på valg, noen føres til fall og andre til oppreisning. Og så kommer dagens vers: *– ja, også gjennom din egen sjel skal det gå et sverd.* Det kan ikke ha vært lett for Simeon å dele disse ordene og for Maria å høre dem, selv om hun mest sannsynlig ikke forstod hva de betydde. Men jeg tror Maria gjør med denne stunden og disse ordene hva vi har lest tidligere, bevarte det i sitt hjerte og grunnet på det(Luk. 2:19).

Maria får nok med seg mange spesielle erfaringer, ord og løfter etter som årene går og hun og Josef oppdrar Jesus. Det skjer sikkert ting de ikke helt kan forstå og det er nok tider der de tviler på de ord de hørte, men jeg tror at Maria alltid bevarer ordene i hjertet. Tidvis tar hun dem fram, tenker over dem og deler dem når det passer seg. Akkurat slik dagens foreldre bevarer det gode om barna i hjertene, tenker på det, gleder og undrer seg og tidvis deler det med andre.

Mange år senere kommer dagen hvor ordene Simeon sa blir virkelige. For Maria, som mor, må det ha vært hjerteskjærende, hjerteknusende og helt uforståelig å se på at hennes gutt er torturert på det verste, blir hengt uskyldig opp på et kors, opplever ubeskrivelig smerte og utsettes for hån og spott. Hva må hun ha opplevd? Kanskje som Simeon sa: Gjennom din sjel skal det gå et sverd? Jeg tror at i det øyeblikk er det noe som knuser og dør i hennes hjerte, for jeg tror at Maria, som disiplene, ikke helt forstår Jesu ord om at han vil komme tilbake.

Mange av oss kan til en viss grad forstå hva som må ha rørt seg i Maria sitt hjerte fordi vi har opplevd ting som er så forbi tåleevne og forståelse at hjertet ble sønderknust og sjelen som spiddet med sverd. Vi kan identifisere oss med dette, kan vi ikke?

Men hva vi ikke må glemme er: Alt dette var etter Guds hensikt og plan. Da Maria fikk beskjeden om at hun skulle bære fram Guds sønn, var korsfestelsen allerede forutbestemt. Maria tok på seg en oppgave, et kall, som en dag ville knuse hennes hjerte totalt. Hun visste og forstod det ikke, men slik var det, og det var slik fordi Gud hadde bestemt det. Men det slutter ikke her. Den stund som ble den verste i Maria sitt liv, er også den stund i historien som har bragt størst fred, velsignelse og rikdom til verden. Det er slik at den dypeste smerte og den største seier er uløselig knyttet sammen.

Kanskje kan vi ikke forstå hvorfor vi opplever ting som knuser vårt hjerte så totalt, men vi kan stole på at legger vi alt i Guds hender vil det bringe rikdom og velsignelse med seg. Når vi sier ja til Guds kall, betyr det ikke at vi er fri fra hjertesorg og annet, ofte kommer de mørkeste stundene og hardeste kampene etter vår aksept av kallet, men når vi går sammen med Gud kan vi stole på at alt vil samvirke til det gode (Rom. 8:28) og at hvetekornet som faller i jorden og dør, vil bringe rik frukt (Joh. 12:24).

Det var kjærlighet

«For så høyt har Gud elsket verden at Han gav Sin sønn den eneste...» (Joh. 3:16a)

Før jeg deler en hendelse vi opplevde for noen år siden, tenk over spørsmålet: Hvorfor kom Jesus til verden?

Litt over klokka to på ettermiddagen ringer telefonen og da jeg svarte visste jeg ikke at virkeligheten ville forandre seg dramatisk i løpet av de neste sekundene. Stemmen sier: Det er xxx fra ... Gutten din er ikke her og vi finner han ikke. Vi har vært ute og lett og også kikket litt rundt forbi. Han er borte.

Det er ikke overdrivelse å si at hjertet mitt både sank dypt ned og hoppet opp i halsen på en og samme tid. Gutten min er borte! Ingen vet hvor gutten min er. Det raste med fortvilelse og frustrasjon på innsiden. Jeg roper til Gud for gutten min, at han må beskyttes og ha ro i hjertet. Jeg merker langt bak der at Gud hvisker at han har det bra og at alt er i orden, men det er langt bak der, for utenpå meg ligger frustrasjonen og redselen. Jeg hiver meg i bilen og selvsagt er det rødt lys jeg må stoppe for. Har ikke lyst å vente, men må, om enn veldig utålmodig. Jeg roper til Gud igjen og følelsene mine er i alle kanter. Den stakkars gutten min, min høyt elskede og dyrebare sønn er alene i verden et sted uten trygge voksne som er der for ham og passer på. De få minuttene i bilen er grusomme og veldig lange, aldri har jeg ønsket mer å ta gutten i armene og si det er i orden, du er trygg.

Når jeg svinger inn på parkeringen kaster jeg blikket over plassen samtidig som jeg finner en parkering. Der, DER! Der er han! Gutten min! Jeg forter meg ut av bilen og bort til han i full fart. For meg hadde min kjære gutt vært savnet og borte, og nå var han igjen hjemme og trygg. Jeg kjente steinlasset på hjertet lettet og ble løftet av da jeg tok han i armene og gav han en klem.

Den kvelden ble jeg tenkende over hvor grusomme de minuttene han hadde vært «savnet» var, og jeg vet at Gud gav meg tanken om

hvordan han føler det når han ser så mange av sine barn være savnet. Min gutt var bare savnet rett under en halv time, Gud opplever at mange av hans barn er savnet i årevis og noen kommer aldri hjem igjen. Gud ser den enkeltes smerte og lider med dem. Han ser tårene og de rører ved hans hjerte. Gud ser at det er mye som er vanskelig og vondt, og han ønsker så inderlig å få hjelpe, være barmhjertig og beskytte oss. Gud elsker den enkelte med en evig kjærlighet som er langt større, dypere og mer fullkommen enn den kjærligheten jeg har for mine barn.

Hvorfor kom Jesus til verden? Det var kjærlighet. Fordi Gud elsker oss så innmari mye at han gav sin eneste, tenk det- sin eneste, mest dyrebare og elskede sønn, for oss. Derfor feirer vi jul, ikke for oss selv, men for å minnes han som kom ned til oss og inn i vårt mørke for å skinne sitt lys.

Hvilke venner har og velger du?

Ja, det som i verdens øyne står lavt, det som blir foraktet, det som ikke er noe, det utvalgte Gud for å gjøre til intet det som er noe... (1. Kor. 1:28)

Gjeterne på marken er vi alle kjente med, men kanskje vet ikke alle like mye om bakgrunnen deres? Når vi tenker på gjeterne, eller hyrder, så tenker vi ofte på det gode forbildet Jesus bar fram, men virkeligheten var litt annerledes enn det småromantiske bildet vi har av det. Gjeterne var ikke særlig godt likt og de ble ofte sett på som litt langfingrede. De var ikke særlig inkluderte i det vanlige fellesskapet, noe som sier seg selv da de var ute på markene og passet sauer. Det var heller ikke uvanlig at det brygget opp til konflikter mellom dem og de som eide markene der sauene beitet. Å være gjeter var et lavstatusyrke som verken førte godt rykte eller god anseelse med seg.

Disse menneskene valgte Gud å fortelle den gode nyheten om frelserens fødsel til først. Og ikke bare sendte han en engel og gav beskjed, han sendte et helt englekor! Ikke noe småtteri der i gården da Gud skulle gi disse menneskene beskjed om det store som nettopp hadde skjedd!

Hvem velger vi å ha kontakt med? Velger vi venner og bekjentskap utfra hvem vi liker, om de som ser pene eller kule nok ut, om de som har penger og status, om de er like oss og lignende kriterier, eller lar vi Gud velge hvem vi skal ha kontakt med for oss...

Jeg vet at den siste der er utfordrende for mange, for de mener at det er selvsagt de som skal velge hvem de vil være sammen med, men er det egentlig det? Når vi lever livet med Gud og har Jesus som Herre, er det da ikke de han sier vi skal pleie fellesskap med vi skal velge? Skal ikke Gud få lov til å være Herre også i denne delen av livet vårt?

Da Gud valgte hvem som først skulle få høre, valgte han de som andre så ned på og ikke ville ha særlig mye med å gjøre. Da Jesus valgte dem som skulle være hans nærmeste, så valgte han mange

usannsynlige og ikke bare godt likte og ansette menn. Da Gud valgte profeter og tjenere, var det en salig blanding av litt av hvert. Men alt dette er sett med menneskers øyne, med Guds øyne ser ting litt annerledes ut. Når vi velger våre bekjenskaper og venner, velger vi utfra hva vi liker og vil ha, eller lar vi Gud vise oss hvem som trenger oss og hvem som vil være til støtte, styrke og hjelp for oss utfra et evig perspektiv?

Hvem velger dine bekjenskaper og venner, du eller Gud? Og hvis det er deg, er dette de samme som Gud ville ha sagt du skulle bruke tid sammen med?

Fortsett med håp om gjennombrudd

La oss ikke bli trette mens vi gjør det gode. Når tiden er inne, skal vi høste, bare vi ikke gir opp. (Gal. 6:9)

Gjeterne var ute på marken, som de pleide. De hadde holdt øye med sauene, som de pleide. De hadde hentet inn ett par som stakk av, som de pleide. Nå var det mørkt og de varmet seg rundt bålet, som de pleide. Det hadde vært en vanlig dag og alt var som det pleide. Kulden søg på og gysningene var der, bålet knitrer og ordene gikk litt dem imellom, som vanlig. Alt var som vanlig under stjernehimlen. Plutselig skjer det noe...

Det var noen gjeterer der i nærheten som var ute på marken og holdt nattevakt over flokken sin. Med ett sto en Herrens engel foran dem, og Herrens herlighet lyste om dem. De ble overveldet av redsel. (Luk. 2:8-9)

Selv ikke i sine villeste drømmer eller fantasier hadde de trodd at dette skulle skje. De holdt på med de helt vanlige tingene og plutselig griper Gud inn og snur alt opp ned.

Vi vet aldri når ting vil skje i våre liv. Ofte blir vi nok like overrasket over hvor plutselig det hele kan skje som det gjeterne ble. Der holdt de på med alt det vanlige, slik de hadde gjort i lange tider, men så i ett lite nu er alt forandret. Vi må aldri gi opp håpet om gjennombrudd, men fortsette trofast i det vanlige med tillit til Gud og hans trofaste godhet. En dag vil vi, hvis vi ikke gir opp, oppleve at Gud i et lite nu snur alt opp ned og det gjennombrudd vi har savnet er plutselig der.

Veldig bra, men likevel helt feil

*La sinnet være vendt mot det som er der oppe,
ikke mot det som er på jorden. (Kol. 3:2)*

Hva er du mest opptatt av akkurat nå? Er det lengselen etter å leve et liv til Guds ære og andres beste, eller er det å forfølge egne planer?

I Lukas 14 forteller Jesus en lignelse om en rik mann som inviterer sine venner til en flott fest, men den dagen festen skal være begynner alle vennene å gi unnskyldninger for hvorfor de likevel ikke kan komme. Den ene har kjøpt et landstykke han må ut å inspisere, den andre noen okser og den tredje har akkurat giftet seg. Gode og legitime forklaringer på hvorfor de ikke kunne komme, er det ikke?

Den rike mannen hadde invitert vennene sine og han hadde fått stelt i stand en haug av mat, drikke og komfort for at vennene skulle ha det godt mens de delte fellesskap, vennskap og glede med hverandre. Men så kommer de ikke og den rike mannen måtte jo forstå hvorfor de plutselig ikke kom, burde han ikke?

Det står i vers 21: *Da ble husherren sint og sa til tjeneren: 'Gå straks ut på byens gater og torg og hent inn de fattige og uføre og blinde og lamme.'* Han ble sint står det og i vers 23 leser vi videre at *Da sa herren til tjeneren: 'Gå ut på veiene og stiene og nød folk til å komme inn, så huset mitt kan bli fullt.'* Den rike mannen godtok ikke vennenes unnskyldninger om hvorfor de ikke kom, det opprørte ham faktisk på det sterkeste at de kunne unnlate å komme pga helt hverdagslige gjøremål.

Vennene hadde i bunn og grunn gode og legitime grunner til å ikke møte. Det er ikke galt å passe sine forretninger og med det skape rom og mulighet til å forsørge familien. Det er godt å være trofast og påpasselig i sitt arbeid og å legge ned en god innsats. Guds ord sier selv at det er en velsignelse å finne en hustru. Alle vennenes begrunnelser for å ikke komme i selskapet var gode, men de ble likevel helt feile.

Det er advent og mange er opptatt med å stelle i stand hjemmene så det blir klart og koselig. Det er masse aktiviteter og det er gaver som må handles. Enkelte bruker tiden til å pusse på det ytre for å glemme og gjemme de indre sårene, mens andre prøver å imponere andre med flott stæsj og overflod så det sønderknust hjertet ikke synes. Men Jesus kjenner hjertene, han vet om vi er mest opptatt av det indre eller det ytre, han vet om han får være midtpunktet i våre forberedelser og vår feiring eller om han settes på utsiden og kun til utstilling.

Det var derfor den rike mannen ble sint, vennene visste hva som ble forberedt for dem, men de valgt å la egen vinning og søken etter suksess og trygg hverdag stå i veien for det nære fellesskapet med en de holdt kjær. Du er invitert til å være sammen med Jesus både her på jord og i himmelen. Om det er Jesu fødsel vi feirer, er det hans andre komme vi venter på. Er ditt hjerte vendt mot himmelen og det som er der oppe? Er du rede til å være sammen med Gud eller har hverdagens oppgaver og utfordringer, velsignelser og prøvelser, jag og søken etter suksess og mening tatt over den plass Gud skulle hatt i ditt hjerte?

Det er ikke tilfeldig

Dine øyne så meg da jeg var et foster. Alle dager er skrevet opp i din bok, de fikk form før én av dem var kommet. Dine tanker, Gud, er dyrebare for meg, summen av dem er ufattelig! Teller jeg dem, er de talløse som sand, blir jeg ferdig, er jeg ennå hos deg. (Sal. 139:16-18)

Det er ikke tilfeldig at du har de svakheter og styrker som du har. På forunderlig vis er du skapt og den du er, er formet med kjærlighet og nåde i tankene. Du er skapt på underfullt vis, og det at du er akkurat som du er, gir deg innpass i hjerter som andre har vanskelig for å nå.

Det er ikke tilfeldig at du akkurat i dag fikk den gode klemmen eller de ordene som bragte trøst og styrke. Gud kjenner deg og han elsker deg. Han visste at du trengte en hjerteklem og gjennom et annet menneske så strakte han seg ut og gav deg av sin kjærlighet.

Det er ikke tilfeldig at akkurat du fikk den muligheten til å hjelpe som du gjorde. Du er den som ble utvalgt fra høyeste hold til å spre godhet, hjelp og styrke inn i dette menneskets liv.

Det er ikke tilfeldig at du akkurat i dag kom deg litt sent ut døra. Hvordan skulle du ellers kunne ha møtt på det mennesket som gav deg styrke nok til å fortsette enda en dag?

Det er ikke tilfeldig at jeg skriver om dette. Selv om jeg egentlig ikke vet hvorfor, så vet jeg at det ikke er tilfeldig. Jeg tror at noen trengte disse ordene akkurat nå og derfor gav Gud meg dette å dele med deg.

Du er ikke tilfeldig, hva du opplever er ikke tilfeldig, det er egentlig ikke tilfeldigheter.

Lydighet selv når det koster

Da sa Samuel: «Har Herren sin glede i brennoffer og slakteroffer ike mye som i lydighet mot Herrens ord? Nei, å adlyde er bedre enn slakteroffer, å lytte er bedre enn fett av værer. (1. Sam. 15:22)

Verset over er en av de ting profeten Samuel forteller til kong Saul når han blir forkastet av Herren fordi han ikke gjorde som han var blitt fortalt. Saul går egne veier og handler oftere i frykt for mennesker enn for Gud. Hans hjerte er ikke helt med Gud og dette gjør at han blir forkastet som konge.

Maria har mange ganger fasinert meg. Hennes villighet til å adlyde Herrens ord selv når hun vet det vil koste er beundringsverdig. Maria er ei ung jente som er kjent med skriftene og med Guds ord til hennes folk. Hun vet at Gud har lovet en frelser, men jeg tror aldri at tanken på at hun skulle bli en del av dette har streifet henne. En dag får hun et besøk som hadde skremt vettet av de fleste når det plutselig står en engel foran henne. Ikke bare er hva hun ser og opplever utrolig, men ordene hun får høre er enda mer utrolige. Gud har utvalgt henne til å bære fram hans sønn som skal bli verdens frelser.

Maria kan ikke begripe hvordan dette skal skje, forståelig nok, men hun lar ikke dette hindre henne fra å ville adlyde. Hun stiller et enkelt spørsmål: Hvordan skal dette gå til? Og hun godtar svaret hun får, selv om hun nok ikke helt forstår hva det betyr. Men det som fasinerer meg mest, og som er til forbilde for meg, er at hun uten protester sier: La det skje din tjenestekvinne som du vil.

Hun svarer ja til hva Gud kaller henne til, selv om hun ikke forstår, selv om hun må ha visst at dette vil bringe mange vonde stunder i form av andres skulende blikk, harde ord og annet. Hun adlyder villig. Hun har en forståelse av Herren Gud som vi kanskje mangler litt av i dag? Hun vet at Gud er Gud, allmektig og hellig, verdens skaper og opprettholder og hun vet at det er Gud som er den rettmessige eier av alt og at han skal æres og adlydes.

Marias enkle men kraftfulle ord burde være til ettertanke og inspirasjon for oss alle: *Da sa Maria: «Se, jeg er Herrens tjenestekvinne. La det skje med meg som du har sagt.»* (Luk. 1:38)

Når Gud kaller oss til å gjøre noe spesielt burde vi adlyde uten protester og innvendinger, vi burde være villig til å handle selv om vi ikke forstår hvordan det hele skal gå til. Gud vil være med og han vil gi oss hva vi trenger for å fullføre den oppgave vi har fått. For Gud betyr vår lydighet mye mer enn mange andre ting vi kan gi ham da sann lydighet er tydelige tegn på respekt, kjærlighet, overgivelse og tjenersinn.

Du er viktig for Herren

Han støtته herskere ned fra tronen og løftet opp de lave. (Luk. 1:52)

Maria og Elisabeth er glade over å se hverandre (Luk. 1:39ff), men gleden har en spesiell overtone med seg. Elisabeth, som egentlig er for gammel til å være gravid, og Maria, som pga ugift stand ikke skulle vært gravid, bærer begge løftesbarn i magen. Gud har sett til de to kvinnene og han velsigner dem stort. Når de treffes første gang som gravide, kommer Den Hellige Ånd over dem på og de gir ord og pris som vitner om Herrens storhet og godhet. I hva de sier ser vi også noe annet, at begge er ydmyke kvinner som er klar over at innfor Herren har de lite å komme med. Elisabeth uttrykker dette når hun stiller spørsmål ved hvordan det kunne skje at hennes Herres mor kommer til henne (Luk. 1:43) og Maria sier Gud har sett til sin tjenerinne i hennes fattigdom (Luk. 1:48).

Ingen av kvinnene er hva vi ville kalt viktige og innflytelsesrike. Elisabeth må ha opplevd tår med snakk bak ryggen og sårende kommentarer fordi hun var barnløs, og Maria kommer til å møte mange skjeve blikk og skarpe kommentarer i tiden som ligger foran. De er ikke store kvinner i andres øyne, men for Herren er de viktige og han har utvalgt dem til å være sentrale brikker i hva som er det store vendepunktet i verdenshistorien.

Jeg kan tidvis føle meg liten og uanseelig, jeg er tross alt bare én i en verden med milliarder av mennesker. Andre tider føler jeg meg veldig satt på sidelinjen fordi sykdom hindrer meg fra å delta og bidra. Jeg føler jeg lever i utkanten av det meste og den følelsen kjenner flere igjen. Men vi må aldri tro at fordi om vi opplever motgang så er Herrens hånd for kort til å frelse. Gud søker ikke vår fremgang og velstand, han søker våre hjerter og kjærlighet og ønsker å se oss leve helliggjorte liv. Gud ser ikke slik mennesker ser, han ser til hjertene og ikke på det ytre. La oss glede oss over at vi har en Gud som velger å bruke dem andre ikke ser eller regner med. For Gud er vi alle viktige, ingen av oss er for små eller ubetydelige. For Gud er du dyrebar og viktig, uansett hva andre sier og mener. Du. Dyrebar. Du. Viktig.

Herlighet svøpt i svakhet

... men han svarte: «Min nåde er nok for deg, for kraften fullendes i svakhet.» Derfor vil jeg helst være stolt av mine svakheter, for at Kristi kraft kan ta bolig i meg. (2. Kor. 12:9)

Jeg har følt meg ganske nede fysisk sett de siste ukene og med det er ikke humøret og selvfølelsen helt på topp heller. Det er rett og slett litt pyton å være meg akkurat nå, for jeg føler meg litt ensom, veldig svak og veldig utenfor. En kveld jeg sukket til Gud om at det var ikke bare bare for tiden, får jeg noen ord til oppmuntring. Hvilket ord Gud brukte for å trøste meg? Jo, han tar en av de helt allminnelige hverdagstingene med litt vanskelige omstendigheter og viser meg at hans tanker og planer er ikke som våres og at han ikke ser som jeg ser. Jeg ble minnet om hva engelen sa til gjeterne på marken, hva tegn de skulle kikke etter når de lette etter frelseren som var født.

Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe.» (Luk. 2:12)

Det er nok første gang jeg har stoppet opp ved dette verset og tenkt over hvor merkelig det egentlig er. Det var da helt vanlig at nyfødte ble svøpt i et klede!? Det var ikke noe som helst uvanlig med det. Akkurat som vi pakker våre nyfødte inn i tepper, gjorde de det for totusen år siden også. Det er nok mer uvanlig at de skulle lete etter en nyfødt baby i en krybbe, det var nok like uvanlig på den tiden som nå.

Men har du tenkt over det fantastiske i at det nettopp var noe helt allminnelig, men med en litt prøvende omstendighet, de skulle kikke etter? Gjeterne hadde fått høre at det var frelseren som var født og de skulle finne han svøpt akkurat slik vanlige babyer var, men de ville finne ham og foreldrene i en mer prøvende situasjon enn normalen.

Og det kjenner jeg meg godt igjen i, en helt vanlig dame, men med litt mer prøvende omstendighet enn hva som er normalen. Kanskje kjenner du deg også igjen i dette?

Når de kommer fram og finner babyen og foreldrene vet de at denne lille, sårbare og 'svake' guttebabyen er Guds Sønn og de fryder seg stort. De ser på et svakt menneskebarn som ligger der midt i prøvende omstendigheter, men hva de ser er Gud og hans herlighet. Jesus ble en liten baby som trengte hjelp til alt, men samtidig var det en herlighet som viste seg i hele situasjonen, fordi Gud selv var der.

Og da er det kanskje ikke like ille om jeg føler meg liten og svak heller, for Gud er ikke avhengig av min kløkt og min styrke, men av min villighet til å la Ham være Gud i meg og for meg slik som han ser det best. Som dagens vers minner oss så sårt, men dyrebart, om: Når jeg er svak, da er jeg sterk, for Guds kraft fullendes i svakhet.

De andre er som deg og meg

Da skal de rettferdige svare: 'Herre, når så vi deg sulten og ga deg mat, eller tørst og ga deg drikke? Når så vi deg fremmed og tok imot deg, eller naken og kledde deg? Når så vi deg syk eller i fengsel og kom til deg?' Og kongen skal svare dem: 'Sannelig, jeg sier dere: Det dere gjorde mot én av disse mine minste søsken, har dere gjort mot meg.' (Matt.25:37-40)

De andre er mennesker som oss, de er noens mor, far, barn, nabo og mye annet. De andre er som meg med en variert og kanskje brokete fortid. Vi er nødvendigvis ikke like i annet enn at vi er mennesker som lever her og nå, med nettopp det faktumet gjør at vi har mye til felles. Vi ønsker og trenger å bli elsket og å få elske. Vi trenger fellesskap. Vi trenger mat, klær og husrom. Vi trenger å bli anerkjent og å bli sett på som verdifulle. Vi trenger å få være viktige og nødvendige i noens verden. Vi trenger at noen ser, støtter, oppmuntrer og inkluderer oss.

I Norge er jula familienes høytid og det betyr at vi i hovedsak tenker og planlegger for oss selv. Mens vi på andre tider av året har lettere for å se og ivareta hverandre, er det ikke like vanlig at julefeiringen involverer noen fra det større fellesskapet vi er en del av. Og da blir det automatisk flere som ramler mellom stoler og ikke har ett fellesskap å være en del av enn det er til hverdags.

Hvorfor er det slik? Bryr vi oss ikke? Ser vi det ikke? Hindrer våre tradisjoner og «slik har vi alltid feiret» oss i å inkludere andre? Hvordan ville vi følt det hvis vi var den ensomme, fattige, venneløse og famieløse? Er det ikke alles ansvar å inkludere de andre og ikke bare de aller nærmeste og kjæreste? Og viktigst av alt når jeg stiller slike spørsmål; Hva sier mitt liv, mine ord og mine handlinger om meg? Inkluderer jeg de andre eller hegner jeg fast og hardt om meg og mine?

Hvis jeg var «den andre», hva hadde jeg ønsket meg denne jula mon tro...

Har du malt på julebildet?

Rammen er i skinnende gull. Den er nydelig dekorert og finpusset. Ingen kan si at det ikke er lagt ned mye arbeid, tid og omsorg for å få den til å virkelig stå fram og vise sin beste side. Men maleriet inni er ikke blitt gitt den samme behandling. Fargene som skulle forsterkes, lyset som skulle legges på, skyggene som skulle gi dybde og alt det andre som trengtes for å få maleriet til å igjen fange menneskenes øyne og røre ved deres hjerter, ble glemt i styret, stresset og arbeidet med rammen.

Akkurat slik er førjulstiden- og julehøytiden for mange. Mye arbeid legges ned i å få rammen til å skinne og så glemmer vi det viktigste, maleriet.

Vi glemmer å bruke tid med hverandre.

Vi glemmer at i vår utenforskap er det en som forstår. Jesus forstår fordi han selv opplevde og kjente på utenforskap.

Vi glemmer at det er viktigere med forberedte hjerter enn hjem.

Vi glemmer at tid, fellesskap og omsorg skaper mye mer godt enn en smådyr gave kjøpt i farta og levert på forbiveien.

Vi glemmer at selv om rammen er litt viktig, er det maleriet som er viktigst.

Har du vært mest opptatt av til nå i advent? Å pusse på rammen eller å studere og fremheve maleriet? I tilfelle det første, det er fortsatt tid til å endre på ting...

Tvilens taushet

For ingen ting er umulig for Gud. (Luk. 1:37)

Dagens stykke handler om den taushet og stillhet som kan oppstå i våre liv når vi tviler på de ord Gud på en spesiell måte gir oss. Presten Sakarja er langt oppe i årene og det er nå hans tur til å tjenestegjøre. Han får besøk av engelen Gabriel som sier at han og Elisabeth sin bønn er hørt og at de skal få en sønn som skal være stor for Herren. Men... Sakarja tviler på hva Gabriel sier og får så beskjed om at fordi han tvilte vil han være stum til hva som er sagt skjer (Luk. 1:20).

Jeg har mange ganger forundret meg over dette da Sakarja omtales i veldig positive ordlag. Vi vet at siden han skrives så godt om er han en nådens og kjærlighetens mann som kjenner Guds hjerte og lever for å behage Gud og hjelpe mennesker. Han må også ha en veldig god kjennskap til Guds ord og løfter da han er tross alt prest. Og denne mannen tviler på engelens ord, det er liksom for fantastisk til å tro...

Noen måneder senere får Maria også besøk og beskjed om at hun skal bære fram et barn, men den unge jenta sin reaksjon er helt annerledes. 'Jeg forstår ikke hvordan, men hva Herren sier vil jeg gjøre', er hennes respons. Så pakker hun sekken og reiser på besøk til Elisabeth. Og der skjer det at de har en herlig åndsfylt utveksling av ord og pris! Elisabeth får åpenbaring om at Maria bærer på frelseren og hun opplever at barnet i egen mage sparker til. Maria bryter ut i pris og lovsang. De to kvinnene tror, de forstår nok ikke alt, men de tror og gleder seg over alt det store Gud gjør i dem og deres liv.

Og så ser jeg for meg at Sakarja sitter der og følger med på alt som skjer. Det må være litt merkelig, for han skulle jo være troens mann. Der sitter han og ser og hører på de to kvinnene som høylytt priser Herren og snakker om hans storhet, og det eneste svaret han kan gi hvis de sier: «Er ikke Gud god Sakarja?», er en: «Hmmpphh»

Hva vi ser i historien er at når Gud kommer til oss med ord og løfter på en spesiell måte, gjør vi lurt i å akseptere dem som sanne selv om

vi ikke forstår. Vi må huske at for Gud er ingen ting umulig og sier han noe, vil han også gjennomføre det. Sakarja opplevde at det ble en litt vanskelig og tungvin tid da han ble bragt til taushet fordi han tvilte. Men husk at selv om han tvilte, så lot Gud det skje som han hadde sagt! Gud trekker ikke sitt løfte tilbake selv om vi tviler, men tenk hvor mye bedre å kunne prise Herren høyløst mens vi venter på at løftet skal bæres og fødes fram! Heller det enn å gå tause rundt og fra sidelinen se på at andre jubler og fryder seg over Herrens godhet, nåde og storhet.

Vi kan bli for satt og snusfornuftige selv om vi har kjent og tjent Gud i mange år, vi glemmer litt ut at Gud er over alt og alle og at ingen ting er umulig for ham. La oss ta Maria overgivelse og tro som forbilde og huske Sakarjas tvil som en advarsel.

Å vente på løftets oppfyllelse

En mann vi ikke hører om i selve juleevangeliet er Simeon. Vi får vite litt om han når Josef og Maria tar Jesus med til tempelet for å bære han fram for Herren og gi et offer slik Moseloven sa de skulle gjøre (Luk. 2:22-24).

I tempelet i Jerusalem er det en mann som heter Simeon og det står at han var en rettskaffen og gudfryktig mann som ventet på Herrens trøst. Simeon var fylt med den Hellige Ånd og Ånden hadde tidligere fortalt han at han ikke skulle dø før han hadde sett Herrens salvede. Den dagen kommer han til tempelet ledet av Ånden, og når han ser Josef og Maria med barnet vet han med en gang at dette er det barnet han har hørt om (Luk. 2:25-28).

Hva jeg har tenkt på noen ganger er at vi vet ikke hvor lenge Simeon hadde ventet... Kanskje fortalte Guds Ånd ham dette for ett år siden, kanskje for fem år siden og kanskje for ti år siden. Vi vet ikke hvor lenge han har ventet. Men jeg har noen ganger lurt på om han tenkte og følte slik jeg inni mellom gjør. Var det virkelig deg jeg hørte Gud? Vil jeg virkelig få oppleve dette? Hvor lenge må jeg vente? Vi mennesker har lett for å tvile og miste tålmodigheten... Og jeg har lurt på om Simeon også følte og tenkte slik inni mellom etter som årene gikk. Vi vet ikke sikkert, men han var et menneske som deg og meg.

Hva vi derimot vet er at han trodde og stolte på hva Gud hadde sagt til ham og at han ventet med håp til dagen endelig var der. Han var også lydhør for de ting Gud fortalte og han handlet i lydighet på de ord han fikk. Og her kjenner jeg at jeg kommer til kort i enkelte ting, jeg kan bli så frustrert at jeg ikke alltid hører hva Gud sier. Og det er også ganger der jeg hører, men velger å overhøre fordi jeg ikke helt forstår eller tror de ord jeg hører. Må vi alle dra lærdom av Simeon sitt eksempel på å lytte og lyde.

Det kan være mange ting vi venter på at skal gå i oppfyllelse. Gud har gitt mange løfter i sitt ord og de fleste av oss har også egne personlige løfter vi venter på skal bli oppfylt. Det er ikke alltid like lett å vente,

og å vente på en god måte, men vi kan hvile i visshet om at hvis vi ikke gir opp, så vil vi en dag se løftet oppfylt, slik Simeon gjorde.

Den dagen Simeon ser løftet oppfylt og han holder Herrens frelse i armene, er en dag der hjertet hans fylles med takknemlighet og ærefrykt. Den glede og lovprisning han uttrykker når han holder Jesubarnet i sine hender, er ekte og fylt med dyp hengivenhet og takknemlighet. Det er en glede som favner både fortid, nåtid og fremtid.

*Herre, nå lar du din tjener fare herfra i fred, slik du har lovet.
For mine øyne har sett din frelse,
som du har gjort i stand like for ansiktet på alle folk,
Et lys til åpenbaring for hedningene og ditt folk Israel til ære.
(Luk. 2:29-32)*

Simeon er en mann som ikke mistet troen og håpet, og det er noe vi alle kan lære mye av. La oss tro Herrens ord som sant, uansett hvor usannsynlig eller umulig det ser ut. Gud holder alle sine løfter og hva han har sagt vil han gjennomføre. Fatt mot dyrebare venn, Herren er en trofast Gud.

Menneskene trenger noen større enn seg selv

For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herreveldet er lagt på hans skulder. Han har fått navnet Underfull rådgiver, Veldig Gud, Evig far, Fredsyrste. Så skal herreveldet være stort og freden uten ende over Davids trone og hans kongerike. Han skal gjøre det fast og holde det oppe ved rett og rettferdighet fra nå og for alltid. Herren over hærskaene skal gjøre dette i sin brennende iver. (Jes. 9:6-7)

En dag da minsten var åtte år ble vi snakkendes om noe viktig noe, at vi mennesker trenger noen som er større enn oss selv til å vise vei og hjelpe oss. Vi snakket om at han trengte meg så jeg kunne fortelle ham om hva som er rett og godt, men at også jeg trengte noen som kunne hjelpe meg med det samme. Vi snakker om at det er ikke alltid helt enkelt å vite hva som egentlig er rett og godt, for det dreier seg ikke bare om hva som er bra for meg selv akkurat her og nå, det dreier seg også om andre mennesker og større deler av livet. Det er da han kommer med erkjennelsen, «men jeg klarer det ikke, jeg er dum noen ganger.»

Da snakket vi om noe som er like viktig, at vi klarer ikke alltid å gjøre hva som er godt. Selv om vi vet hva vi burde gjøre, klarer vi ikke alltid å gjøre det, og noen ganger har vi bare ikke lyst å gjøre det. Jeg sier til ham at det er jo det som er det flotte med å ha noen større enn oss selv ved vår side, for ikke bare kan de hjelpe oss å finne ut hva som er riktig og godt, men de kan også hjelpe oss å få det til. De kan gå veien sammen med oss, de kan gi tips og råd og de kan gjøre sammen med oss helt til vi lærer å stå på egne bein. Akkurat som at Gud har gitt oss Den Hellige Ånd for å hjelpe oss. Akkurat som Jesus kom til verden for å bli vår frelser og forløser. Vi klarer ikke å få oss selv inn i himmelen, vi trenger hjelp av noen større enn oss selv.

Vi trenger alle som er større enn oss selv for å forstå hva som er rett og galt, men også for å hjelpe oss til å handle etter hva vi vet er godt og riktig. Og hvem er større, mektigere og herligere enn Gud? Ingen.

Himmelen inntar jord

For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herreveldet er lagt på hans skulder. Han har fått navnet Underfull rådgiver, Veldig Gud, Evig far, Fredsfyrste. (Jes. 9:6)

Jesus ble ikke født på et fancy hotell med glitter, stas og fremragende roomservice, men i en stall der dyr gikk rautende, bæsjeende og knaskende omkring. Han ble ikke lagt i ei seng med passe fast madrass og varme tepper, men i ei krybbe med stikkende høy ispedd fuktig dyresikkel. Jesus ble ikke ønsket velkommen av byens borgermester og det ble ikke holdt baby-fester med fine gaver til mor og barn. Jesus ble beundret og ønsket velkommen av de utstøtte og foraktede, av gjeterne som kom tustende inn til byen en sen nattetid. Det var ikke et stort neon-skilt som blinket at NÅ er han født og heller ingen avbrutte fjernsynssendinger med «Breaking News» som fortalte at “dette skjer i Betlehem akkurat nå”, men ute på markene lød vakker englesang fra himmelen og engler forkynte frelserens komme for noen få tobeinte og flere firbeinte.

Himmelen inntok jord den dag. Englesang fylte de utstøttes ører og gjeterne fikk være de første til å høre den nyhet som har forandret verden mest. Jesus ble ikke født inn i det perfekte, men i det ufullkomne. Han som var fullkommenheten selv kom inn i en verden fylt med fattigdom, overseelse og lassevis av ufullkommenhet.

Hvorfor Gud valgte å gjøre det slik vet vi ikke. Kanskje var det for å utfordre det etablerte og religiøse han visste ville vokse fram? Kanskje var det fordi Guds rike er et opp-ned rike? Kanskje er det fordi ingen skal føle seg for dårlige til å komme til Jesus.

Da himmelen inntok jorden var det for at det ufullkomne, som deg og meg, skulle få møte, erfare og omsluttet av himmelen selv. Ingen av oss er for små eller dårlige til å komme til Jesus, vi er alle en del av de «oss» som dagens vers snakker om. Han kom inn i en verden preget av ufullkommenhet for å frelse nettopp oss.

Du grønne glitrende tre

Så kjenner vi ikke lenger noen bare på menneskelig vis. Og har vi før kjent Kristus på menneskelig vis, så kjenner vi ham ikke lenger slik. (2. Kor. 5:16)

Hele vårt liv og alt vi gjør burde være sentrert rundt Kristus, og det gjelder også hvordan vi pynter til jul. Pynter vi på en slik måte at det peker mot Kristus og mot den store nåde og glede vi har fått del i eller er det blitt noe mer sekulært og verdslig rundt det hele? Ser mennesker at vi faktisk tror på “den gamle myten” når de ser hvordan vi har pyntet eller ser de kun at det er fint og koselig? De siste tiår er fokuset gått fra tro til stæsj og hvis vi ikke er bevisste i våre egne liv, er det fort gjort at vi henger med på hva som skjer rundt oss. Men vi skal ikke pynte slik de som ikke tror gjør, det skal synes at vi tror at julens budskap er Jesus, han som kom som verdens frelser for å forsonne menneskene med Gud.

Mange er ikke klar over at mye av pynten vi henger på treet har hatt en dyp kristen mening, og det er hva vi kort skal inn på nå. Juletreet er egentlig ikke en kristen skikk, men da det ble presentert i det dansk-norske kongeriket på 1800-tallet var det som et kristent symbol.

Treet er hva som beskrives som eviggrønt og det forteller om liv og vekst. For kristne er det også et minne om livets tre i Paradis og om den gjenopprettelse som kom da Jesus ble hengt på et tre, på korset. Juletreet minner oss altså om at det er nytt håp og nytt liv å få.

Lysene vi henger på treet skal minne oss om at Jesus er verdens lys. Han kom inn i en mørk verden og vil la sitt lys stråle i våre hjerter.

Stjernen i toppen skal minne oss om stjernen som vismennene fulgte. Antall spisser på stjernen betyr forskjellige ting. 4 gjør at stjernen minner om et kors, 5 er det antall sår Jesus hadde på korset (rygg, hender, ben, hode og siden) og 6 er det samme som i Davidstjernen.

Halmfigurene er symboler på halmen som var i krybben der Jesus ble lagt. Og da er det kanskje ikke så rart at noen av halmfigurene er av dyr, for det var jo dyr i stallen!

Lenkene skal minne oss om at vi er alle knyttet sammen, vi er en familie, et broderskap. Vi kan ikke klare oss alene, alle trenger andre. Vi er aldri sterkere enn den svakeste blant oss og derfor er det så viktig at vi hjelper og støtter hverandre.

Så er det fuglene. Duen er et symbol på Den Hellige Ånd, akkurat som fuglene vi setter på treet også er. Gud forlot oss ikke alene, han gav oss sin gode Ånd og i ham har vi hjelp, trøst og alt godt vi trenger.

Hjertene som vi henger opp skal minne oss om Guds stor kjærlighet til menneskene. Og det tar meg til den siste tingen jeg vil nevne nå, julekulene. Kulene minner oss om at Gud holder verden i sin hånd og om den store kjærlighet han har for alle mennesker.

Vet du, noen ganger skjer det at pynten vi har går i stykker. Vi kan kanskje fikse noe, mens annet må kastes. Er det ting vi verdsetter ekstra mye kan det være litt trist, men selv om vi er glade i de tingene, må vi ikke glemme at det er bare ting. Hva juletreet og all pynten skal minne oss om er at Gud er tilstede og at han elsker oss alle. Skulle noe gå i stykker i våre hjerter eller vi selv, ubevisst eller bevisst, ødelegger noe, så holder Gud oss i sine hender og han vil hjelpe oss. Det er ting vi mennesker ikke kan fikse, men for Gud er ingenting umulig.

Du er velkommen

Fra tidens morgen solen lyste klart,
bragte liv og viste vei.
Gud var alltid nær vår jord
og ønsket å få lede oss.

Vi søkte vårt og gikk helt egen vei,
ut av lys og inn i mørke vandret vi.
Strev og slit ble dagens bør,
da vi snudde ryggen mot vår Far.

Lengsel og smerte fylte Gud,
da vi vandret bort fra ham.
Alltid har hans hjerte vært
fylt av kjærighet og nåde stor

Ned til vår jord han en dag steg
og ble som barn i krybben lagt.
Det lys vi en gang skjøv langt bort
kom selv hit ned og mørkets makt ble brutt.

Kom til krybben, sku hans komme
kom til korset, sku hans frelse.
Det er plass til alle der,
se det liv som Gud oss sendte.

Du møtes vil med åpne armer,
det er nåde, fred og håp for deg.
Fra krybbens tre til korsets tre
Gud strekker sine armer ut mot deg.

Du er velkommen, alltid velkommen,
nåden holder òg for deg.
La krybbe og kors få fortelle deg,
hvor stor en kjærighet du er elsket med.

**Et ikke helt typisk adventshefte
som oppfordrer deg til
å trekke pusten, sette deg ned
og ta tid med Gud.**

**Her vil du finne ord både
til oppmuntring og trøst,
til ransakelse og utfordring
og til å skape forventning og håp.**

**Med ønske om
en velsignet god adventstid
for deg og dine kjære.**